

forslagets § 24, stk. 2, hvorefter en efterfølgende begæring om begrundelse for en afgørelse automatisk har opsættende virkning for klagefristen.

Fremsættelsen af en efterfølgende begæring om aktindsigt kan – ligesom en begæring om begrundelse – være motiveret i et ønske fra partens side om at få et bedre grundlag for sin vurdering af mulighederne for at opnå en ændring af den trufne afgørelse gennem udnyttelse af en foreliggende rekursadgang. For så vidt kunne noget tale for også at gøre suspensionen efter § 16 obligatorisk. Suspension af klagefristen ville dog kun være velbegrundet i de tilfælde, hvor den efterfølgende begæring om aktindsigt kunne føre til, at parten blev gjort bekendt med dokumenter, der indeholdt væsentligt nyt i forhold til, hvad han i forvejen var bekendt med. En gennemførelse af bestemmelserne i det foreliggende lovforslags kapitel 4 om partshøring vil formentlig medføre, at sådanne tilfælde vil være forholdsvis sjældent forekommende. Der bør derfor efter justitsministeriets opfattelse ikke gennemføres en ubetinget regel om suspension af klagefristen på dette område, men i stedet hjemles vedkommende myndighed adgang til, hvor særlige grunde taler derfor, at tillægge fremsættelsen af en efterfølgende begæring om aktindsigt sådan virkning. Dette vil navnlig kunne komme på tale, i det omfang parten ikke tidligere har fået aktindsigt, og der er medgået nogen tid til behandlingen af den efterfølgende begæring herom.

#### *Til § 17*

Ifølge lovforslagets § 7, stk. 3, gælder lovens kapitel 3 om partens aktindsigt som udgangspunkt ikke for sager om strafferetlig forfølgning af lovovertrædelser. Om rækkevidden af denne undtagelse fra reglernes anvendelsesområde henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Bestemmelsen i lovforslagets § 17 hjemler imidlertid i modsætning til den gældende offentlighedslov en vis adgang til aktindsigt i sager inden for strafferetsplejen. Efter den gældende lovs § 6, stk. 1, omfatter adgangen til aktindsigt bl.a. ikke »sager inden for strafferetsplejen«. Denne undtagelsesbestemmelse gælder i forhold såvel til offentlighedens som til parterets ret til aktindsigt.

Spørgsmålet om, hvorvidt denne undtagelsesbestemmelse burde opretholdes i forbindelse med lovrevisionen, blev indgående overvejet i en særlig arbejdsgruppe under offentlighedsudvalget. Rapporten fra denne arbejdsgruppe, der er optrykt i offentlighedsudvalgets betænkning side 397 ff., behandler spørgsmålet om både partens aktindsigt

og almindelig offentlighed på dette sagsområde. Arbejdsgruppens indstilling blev i det hele tiltrådt af udvalget, se betænkningen side 105–107.

Efter arbejdsgruppens opfattelse bør der i forbindelse med revisionen af lov om offentlighed i forvaltningen ikke ske nogen ændring af den gældende offentlighedslovs § 6, stk. 1, for så vidt denne bestemmelse afskærer offentligheden fra at blive gjort bekendt med dokumenter i sager inden for strafferetsplejen. Den gældende offentlighedslovs § 6, stk. 1, foreslås på denne baggrund videreført som § 2, stk. 1, i forslaget til lov om offentlighed i forvaltningen.

For så vidt angår partens adgang til aktindsigt indstilles det derimod dels, at den hidtil gældende almindelige undtagelse for »sager inden for strafferetsplejen« begrænses til kun at omfatte straffesager i snævrere forstand, dels at der udtrykkeligt hjemles den, der er part i en sådan sag, en vis adgang til, når straffesagen er afgjort, at blive gjort bekendt med sagens dokumenter. Arbejdsgruppen har udarbejdet et udkast til en lovbestemmelse med tilhørende bemærkninger i overensstemmelse med denne indstilling (betænkningen side 412–416), og bestemmelsen i det foreliggende lovforslags § 17 er med enkelte, lovteknisk begrundede ændringer enslydende hermed.

Efter *stk. 1* kan den, der er part i en straffesag, når sagen er afgjort, forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter i det omfang, dette er rimeligt begrundet af hensyn til varetagelsen af hans interesser, og hensynet til retshåndhævelsens effektivitet eller særlige hensyn til beskyttelsen af sigtede, vidner eller andre ikke taler herimod. Bestemmelsen tilsigter generelt at give parter i straffesager adgang til at blive gjort bekendt med sagens dokumenter efter samme retningslinier, som nu i stigende grad følges i administrativ praksis for så vidt angår henlagte straffesager, jfr. herved justitsministeriets cirkulære nr. 292 af 27. november 1970 om aktindsigt i henlagte færdselssager.

Retten til aktindsigt tilkommer efter *stk. 1* den, der er part i den pågældende straffesag.

Afgrænsningen af denne personkreds må foretages i overensstemmelse med den praksis, der har udviklet sig med udgangspunkt i den gældende offentlighedslovs § 10, stk. 1, hvorefter de særlige regler om parterets ret til aktindsigt gælder i forhold til »ansøgere, klagere og andre parter« i den pågældende sag. Dette indebærer bl.a., at ret til aktindsigt efter den foreslåede bestemmelse ikke tilkommer enhver »klager«, men kun den, der har indgivet klage i en ham vedkommende sag, jfr. således betænkningen side 414 og bemærkningerne